

Glæde over, at Ministeren tog Afstand fra dette Punkt, da det vistnok hører til dem, der fortjene lidt nøjere Overvejelse.

I § 3, 3die Stykke, 1ste Punktum, er der en Bestemmelse om den højeste Forsikringssum, som et Livsforsikringselskab uden Genforsikring maa optage paa enkelt Risiko. Den Bestemmelse er noget tvivlsom og kan let føre til det modsatte Resultat af det, man har tænkt sig i Landstinget, fordi Genforsikringsforholdet ikke ordnes. Man har en Bestemmelse om, hvor høj en Sum et Livsforsikringselskab maa paatage sig uden Genforsikring paa enkelt Risiko, men derimod træffer man ikke nogen Bestemmelse, der ordner det egentlige Genforsikringsforhold, saaledes at vedkommende Punktum i Virkeligheden kan blive af en tvivlsom Beskaffenhed. Det kan godt være, at der ikke egentlig er nogen Fare derved, eller at man ved en lille Ændring kan komme over den Vanskelighed, der kan ligge i det; men det maa jo i hvert Tilfælde underkastes en Overvejelse, thi ellers kan man ikke sige, at man har søgt at skaffe saa god en Garanti som muligt for en sund Livsforsikringsvirksomhed.

Disse Punkter, jeg her har omtalt, ere ny og indbragte i Landstinget; selve Kærnen i Lovforslaget er imidlertid den, som fandtes i det af Ministeren forelagte Forslag, og selve Kærnen er, at Statens Tilsyn med Forsikringsvirksomhed ordnes gennem et Forsikringsraad. Oprindelig stammer Forsikringsraadet fra Landstinget. I det Bramsenske Forslag var der en Forsikringsinspektør, som var enevældig og en næsten almægtig Mand paa Forsikringsvæsenets Omraade. Det fandt man dog var for krast selv oppe i Landstinget, og man dannede saa et Forsikringsraad, hvor Forsikringsinspektøren skulde være Formand, og man lod dette Raad bestaa af 4 Medlemmer og lod dem vælge for visse Aar ad Gangen. Jeg tror at kunne sige, at det Forsikringsraad, som Landstinget den Gang havde bragt til Verden, aldrig var sluppet levende igennem Folketinget. Der blev da heller ikke Tilfredshed i selve Landstinget, idet et Mindretal af Landstingsudvalget mente, at man hellere maatte ordne det saaledes, at Forsikringsinspektørens Kendelser kunne paaankes til Forsikringsraadet, der saaledes blev Forsikringsinspektørens overordnede. Men hvis man fik en livsvarig Forsikringsinspektør og et Raad, hvis Medlemmer kun vare valgte for 5 Aar ad Gangen, vilde det let føre til, at dette Raad slet ikke fik nogen

Betydning lige over for den livsvarig valgte Forsikringsinspektør. Det maa man indrømme Mindretallet i Landstingsudvalget, at denne Betragtning er rigtig. De ville saa, som sagt, gaa den Vej at lade Raadet paakende Inspektørens Kendelse. Kommissionen har saa optaget Spørgsmaalet og har i betydelig Grad forbedret Landstingets oprindelige Affattelse, og efter Kommissionens Forslag foreslaas det altsaa nu i Lovforslaget, at Forsikringsraadet skal bestaa af en Mand, der skal være matematikkyndig Forsikringstekniker og af to andre Medlemmer, idet man saa tillige bestemmer, at Forsikringsraadet henhører under Indenrigsministeren, og at man fastsætter dets Forretningsorden. Landstinget har saa hertil føjet en ny Bestemmelse om, at den Erstatning, som kan komme til at paahvile Medlemmer af Forsikringsraadet over for Forsikringselskaberne, skal uddedes af Statskassen i det Øjeblik, vedkommende Medlem af Forsikringsraadet dør, eller naar hans Bo eller han selv ikke kan godtgøre den Erstatning, som er forskyldt ved hans Virksomhed.

Herved har, som sagt, Forsikringsraadet faaet en noget bedre Skikkelse, end det tidligere har haft, og det kan ogsaa godt være, at det er muligt at blive staaende ved den Form, Forsikringsraadet her har. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da der sidst var Tale her i Tinget om saadanne Raad, der indskydes imellem Administrationen og Rigsdagen, nemlig om det juridiske Raad, som Lovforslaget om Rettens Pleje vilde oprette, var der næsten udelukkende Enstemmighed her i Tinget om, at vi ikke vilde have flere af disse Raad. Det var med et aldeles overvejende Flertal, at Folketinget gik mod Ministeren og Flertallets Ordfører paa dette Punkt og slog det juridiske Raad ihjel. Det er naturligvis noget andet her, thi det maa paa Forhaand betragtes som sikkert, at den højtærede Justitsminister har et tilstrækkeligt Antal Jurister til sin Raadighed, da hele Justitsministeriet er besat med Jurister, og desuden har han jo hele Landets Administration og dømmende Embedsmænd, hvorimod den højtærede Indenrigsminister ikke, undtagen det skulde være rent tilfældigt, har en lignende Stab af forsikringskyndige Kræfter til sin Raadighed, saaledes, at det paatænkte Forsikringsraad ikke er ganske at jævnstille med det juridiske Raad, som var paatænkt i Lovforslaget om Rettens Pleje. Alligevel er det et Spørgsmaal, om det ikke var rigtigt at faa en Forsikringsinspektion, be-